

– якщо плагіат був використаний для безпідставного здобуття публічних посад відповідної категорії, особливо якщо плагіатна робота посприяла отриманню адміністративних та наукових посад у сфері освіти та науки (декана, ректора чи посади в державних установах та організаціях) – має бути передбачена кримінальна відповідальність.

Література

1. Про авторське право і суміжні права: Закон України / Верховна Рада України; ред. О.Д. Бурсук. Офіційне вид. Київ: Парламентське вид-во, 1998. 32 с.

2. Авторське право і суміжні права: особливості правової охорони, здійснення та захисту: монографія. Нац. акад. прав. наук України, НДІ ітелект. власності. Київ: Інтерсервіс, 2017. 148 с.

УДК 342.922(043.2)

Клімук О.О., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Ольховік М.В., викладач

МЕТОД ПРИМУСУ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ

У зв'язку з постійним розвитком механізму державного управління та організаційно-правового статусу його суб'єктів актуальним склалося питання адміністративно-правових методів.

Їх сутність полягає у сукупності правових прийомів, які застосовують органи державної влади в межах наданої компетенції для забезпечення належного впливу на суспільні відносини, а також повноцінного висвітлення змістовного аспекту управлінської діяльності.

Протягом довгих років науковці розглядали різні критерії розподілу методів на види та створили велику кількість класифікацій. Однією з найбільш поширених вважається за мірою використання владних повноважень публічної адміністрації. Вона виокремлює такі види як переконання, заохочення та примус. Останній розподіляється також на декілька різновидів: цивільно-правовий, кримінальний та адміністративний.

Звертаючись до напрацювань Ю. Битяка, адміністративний примус – це система заходів психологічного чи фізичного впливу на свідомість і поведінку людей, що здійснюється органами державної виконавчої влади, судами (суддями) з метою досягнення чіткого виконання встановлених обов'язків, припинення протиправних дій, притягнення до

відповідальності правопорушників, забезпечення правопорядку і законності [1, с. 169-170].

Назва методу управлінської діяльності безпосередньо вказує на спонукаючий характер, тобто здатність «примушувати, силювати» особу свідомо здійснити ті чи інші дії, або ж утриматися від них, підкорившись всупереч своїм бажанням.

Однією із особливостей адміністративного примусу є те, що він завжди відрізнявся від інших видів державного примусу наступними чинниками: питомою вагою, високою мобільністю і здатністю адаптуватися до конкретних умов і потреб держави та права. Відмітні ознаки адміністративного примусу полягають в тому, що він є об'єктивно необхідним методом, цілеспрямованим способом поведінки, набором певних дій і засобів, які повторюються й сприяють вирішенню завдань соціального, державного управління, застосовується на базі переконання у сфері реалізації виконавчо-розпорядчої діяльності держави.

Цьому методу притаманний офіційний, державно-владний характер, тому його застосування здійснюється лише від імені держави уповноваженими державними органами та їх посадовими особами у процесі реалізації ними державно-владних повноважень.

У теорії адміністративного права традиційно склалась тріада заходів адміністративного примусу. До неї входять заходи адміністративного попередження, заходи адміністративного припинення та заходи адміністративної відповідальності.

Специфіка підстав застосування адміністративного примусу полягає в тому, що його заходи можуть застосовуватись як у випадку вчинення протиправних діянь, так у випадку настання надзвичайних ситуацій. Саме тому, кожен випадок застосування потребує індивідуального аналізу та обрання належного заходу адміністративного примусу.

Цікавим моментом є те, що для встановлення наявності примусу важливий не тільки процес застосування певних заходів, а й результат їх застосування. Стверджувати про наявність примусу можна тільки в тому випадку, коли для суб'єкта застосування примусу очевидно, що мета досягнена. Інакше примус не буде примусом, а лише звичайною безрезультатною дією. Його застосування не залишає тому, до кого він застосовується, жодного вибору, крім того, як підкоритися цьому примусу [2, с. 38].

Отже, підсумовуючи усе вищезгадане, адміністративний примус посідає головне місце серед заходів державного примусу, оскільки його основне завдання – протидія злочинності та профілактика протизаконної поведінки всіма суб'єктами права, оскільки необхідною умовою повноцінного життя суспільства є належний громадський порядок.

На даному етапі розвитку адміністративно-правової науки очевидним

є необхідність вдосконалення методу адміністративного примусу. Ключовими причинами є відсутність належного нормативного закріплення, оскільки визначення поняття адміністративного примусу, виділення заходів, їх класифікація здійснена лише на науковому рівні. Іншою причиною є наявність заходів адміністративного примусу, які переслідують подвійну мету, тобто мету як переривання протиправної дії, так і попередження в залежності від ситуації та моменту застосування.

Тому дослідження заходів адміністративного впливу, які застосовуються в державному управлінні, діяльності виконавчих органів вбачається актуальним на сучасному етапі становлення правової соціальної держави, адже поряд з втіленням у життя прав і свобод людини та громадянина держава не може не вдаватись до певних обмежень цих прав і свобод у передбачених законом ситуаціях. Приведення заходів примусу держави у відповідність до демократичних сучасних вимог є наразі першочерговим завданням юридичної науки та практики.

Література

1. Адміністративне право України: навч. посіб. / за заг. ред. Т.О. Коломоєць, Г.Ю. Гулевської. Київ: Істина, 2007. 216 с.
2. Лук'янець Д. Стереотипи в адміністративному праві: переконання та примус як універсальні методи державного управління. *Публічне право. Науково-практичний юридичний журнал*. 2012. № 2(6).
3. Коренева М.М. До поняття ризику в адміністративному примусі. *Наук. вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція. Зб. наук. пр.* Вип. 9-1. Одеса, 2014. С. 80.

УДК 342.7(043.2)

Корицький А.С., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Токарева К.С., к.ю.н., доцент

СИСТЕМА ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ (ООН)

Права людини, які закріплені у діючих міжнародно-правових договорах, є результатом довготривалого історичного розвитку суспільно-політичної думки, поступового формування стандартів, що стали нормою життя сучасного демократичного суспільства.

На доктринальному рівні існують різноманітні концепції прав людини: природно-правова, позитивістська, соціалістична, теологічна та універсальна концепція міждержавного співробітництва у галузі прав